

## Cây khô Bích Khoa

Có một con sâu róm trên cái cây của tôi. Đó là một loại cây trồng trong một cái chậu cỡ trung, với những chiếc lá nhỏ nhỏ màu xanh sẫm.

Thân cây hơi gồ ghề, có màu cũ kỹ. Nếu không có những chiếc lá, ta có thể lầm tưởng nó với một cái cây khô.

Tôi phát hiện ra con sâu sáng hôm đó trong lúc nó đang chậm rãi bò quanh, với những cái lông nhỏ và cứng tua tủa đâm ra từ khắp người, như một con nhím tí hon. Tôi nhớ đọc thấy đâu đó trong một tạp chí khoa học rằng loài sâu róm có khả năng đốt và gây ngứa nếu bạn dám chạm vào chúng. Không hề mong đợi tình trạng khó chịu ấy, tôi cẩn thận tránh xa lộ trình chậm chạp và loằng ngoằng của nó. Nhưng đồng thời, một nỗi căm hờn khó chịu trào lên khiến tôi không kiềm nổi ước ao được bóp nát nó. Cái vẻ vô hại đờ đẫn của con sâu khiến tôi phát bực, cùng lúc cái vẻ nhỏ nhoi lại gợi nên cảm giác mềm yếu cần được che chở. Người ta có thể cười nếu biết tôi có một thoáng ý nghĩ muốn che chở một con sâu. Điều đó nghe hơi lố bịch. Nhưng chẳng phải, cái suy nghĩ bảo bọc lấy một sinh linh bé nhỏ hơn mình có vẻ rất cao thượng đó sao.

- Có một con sâu trên cái cây của tui mình.

Tôi nói cao giọng, ngoảnh lại phía sau, nơi anh đang nửa nằm nửa ngồi lười biếng trên cái giường chưa được xếp dọn. Về ơ hờ trên mặt, anh nói qua điều thuốc.

- Ủ. Em giết nó đi, không thì nó ăn sạch cái cây của em đấy.

Không phải "cái cây của tui mình". Tôi so vai. Anh không thích chăm sóc cây. Đó là một trò dở hơi và nhàn rỗi, theo ý của anh. Cứ theo đà đó, tôi giống như một kẻ làm công, tự đem đến những chậu cây mong làm đẹp cho cái phòng trọ nhếch nhác ngu ngốc của anh kiêm luôn việc chăm sóc chúng. Nhưng sáng nay, việc chính của tôi không phải là thông báo cho anh sự tồn tại của con sâu ngớ ngẩn kia, mà là một sự tồn tại khác, hệ trọng hơn nhiều. Và tôi ấp úng mãi, không thể diễn đạt được. Sao không thể nào đơn giản như nói "có một con sâu trên cái cây", "có một con chim vừa bay qua", tôi cố gắng làm cho mình không có cái vẻ nghiêm trọng thường thấy của những cô bé mới tập tễnh vào đời thiếu kinh nghiệm. Vì thế, tôi chuẩn bị cho mình một vẻ mặt trung dung.

- Có một đứa trẻ.

- Ở đâu?

- Không, chính xác chỉ là sự bắt đầu của một đứa trẻ.

Anh thoáng nhăn mặt.

- Em chắc chứ?

Tôi khó chịu vì cái cảm giác mình bất cân hệt chân, rơi vào cái bẫy của chính mình. Có một đứa trẻ chưa thành hình. Tôi tưởng tượng ra nó nhỏ xíu, chùng chùng như một con sâu, với mớ dây nhợ lòng thòng bám vào lớp thịt mềm mại phập phồng. Nhỏ bé và yếu đuối, không có lấy một cái gai để tự bảo vệ bản thân, nó dễ bị tổn hại quá chừng. Dù rằng nó tưởng như mình đang an toàn trú ngụ trong một cái nơi tối om và ấm áp. Nhưng sự tồn tại của nó vô nghĩa ngang với một con sâu. Không ai

kêu đòi nó phải xuất hiện trong đời. Trong lòng tôi dâng lên một cảm xúc mơ hồ. Tôi thấy mình như đang sắp dự phần vào một sự phản bội đáng ghê tởm.

\*\*\*

Ngay từ đầu, chúng tôi đã tự quyết định mình là những người trưởng thành có trách nhiệm với bản thân. Và vụ việc nói trên vào buổi sáng đã khiến tôi cảm thấy mình yếu ớt và nhục nhã như một đứa trẻ lên tám. Trong lúc bận rộn với những ý nghĩa lộn xộn trong đầu, tôi quên băng con sâu, và nó đã biến ngay vào một góc nào tôi không rõ. Tôi cũng chẳng bận tâm tìm. Ít ra việc này giúp tôi khỏi một cuộc tàn sát, mà kết quả chỉ là thứ chất lỏng nhầy nhụa của một thứ sinh vật nhỏ xíu nhưng đáng gờm, thoáng nghĩ đã rợn gai ốc. Con khó chịu chuyển sang phía khác. Trong một thoáng ngắn ngủi, tôi muốn nhào lên anh, trút xuống một cơn giận dữ chính đáng, kết tội anh bằng mọi cách, dù tôi không thực sự hiểu mình sẽ phải nói những gì. Những câu chữ mơ hồ như đang bơi trong một khoảng không rồi rắm. Tôi chỉ biết hình ảnh hùng hồn và sinh động của chính mình diễn đi diễn lại rất nhiều lần trong đầu, như một đoạn phim quay dở, nhưng tua tới tua lui, đến mức nó nhiều và trở nên trống rỗng như khoảng không trong cái đầu của chính tôi. Đoạn phim không có hồi kết. Cho tới tận khi bà y tá, bước ra từ sau tấm riđô trắng, tay cầm cái bìa somi một cách chuyên nghiệp, gọi tên và rưới lên tôi cái nhìn thờ ơ lãnh đạm. Đoạn phim ấy vẫn không có hồi kết.

\*\*\*

Con sâu róm được tha bổng. Thế nhưng có một thứ đã bị loại bỏ vĩnh viễn, trong im lặng. Sự im lặng dịu dàng và bứt rứt. Nó khiến tôi choáng váng và hơi bất ngờ, kiểu như người vừa trải qua một giấc ngủ dài, và ngơ ngác nhìn quanh cảm nhận sự vật lần đầu tiên.

- Cái cây của em đã trụi lá rồi.

- Vì em đã tha cho con sâu mà.

Anh đáp khẽ và nhẹ nhàng. Cái vẻ thần thờ của tôi chắc làm anh e ngại. Anh thu người trên bộ ghế nệm. Trông anh như một kẻ rúm ró và ngần ngại. Anh không thể đưa ra một lời an ủi. Hẳn anh cũng hiểu nó rỗng tuếch và vô nghĩa đến mức nào.

Con sâu róm chắc đã bò đi, kiếm một chỗ thuận lợi và dệt cái kén nho nhỏ của nó. Không rõ nó sẽ thành một con bướm như thế nào. Thật khó lường tượng một con sâu sẽ ra sao khi bạn chỉ nhìn thấy nó một lần duy nhất. Nhưng hẳn nó đã rời cái cây ưa thích của nó để đi tìm một nơi mới, tiếp tục cái vòng đời sinh sôi dài dòng và vô nghĩa của loài côn trùng tầm thường. Tôi mân mê những chiếc lá cuối cùng còn sót lại, bị cắn nham nhở như trong một tổ mối. Kế đó là cái cây trơ trọi còn lại như một cái cây khô, như một căn nhà trống hoác, gió lùa qua thông thốc khiến tôi rùng mình ớn lạnh. Anh nghĩ rồi chúng mình sẽ ra sao? Câu hỏi ngập ngừng nơi lưỡi thoát ra đầu môi, đọng phải bức tường thinh lặng nên vang khắp căn phòng. Anh có một vẻ mặt buồn bã không thể giải thích. Tôi đến ngồi xuống trước mặt anh, cố nhìn sâu vào đôi mắt đen, ánh màu nâu nhạt trong ánh chiều đỏ vàng, cố tìm hiểu những gì ẩn sâu bên trong nó, nhưng cuối cùng vấp phải một sự đùng đục vô nghĩa.

- Em buồn à?

Không. Không thể diễn tả tâm trạng lúc này của tôi là buồn được. Mà cũng không rõ nó là cái gì. Một loại cảm xúc lẫn lộn rất khó gọi tên.

- Anh xin lỗi.

Mấy chữ buông ra từ miệng anh nghe khó khăn và méo mó như qua một chiếc máy nhai tiếng. Mặt trời từ tốn bò xuống ngang qua ban công, đỏ rực như một trái bóng bay khổng lồ. Trên cái nền đỏ rực của nó, những cành cây khô của tôi vươn lên, đâm xiên xẹo, như những mạch máu.

- Em nghĩ em sẽ đem cái cây khô này về nhà.

Tôi khẽ mân mê nghiêng ngó những nếp gò ghề rất khẽ, nơi trước đây từng là những gốc lá.

- Nếu chăm sóc tốt, không chừng nó lại ra lá non. Mà cũng chả biết nó chết luôn không chừng.

Anh im lặng.

Đã rất lâu sau, khi bóng đêm đã tràn qua như một cái chăn đắp lên khắp căn phòng. Chúng tôi vẫn không nói. Không có gì để nói. Không ai đi bật đèn. Như sợ ánh sáng chói chang sẽ xua đuổi hết cái bóng tối bình thần, để yên chúng tôi với những ý nghĩ không dứt của mình. Tôi ước chỉ trong cái lúc thinh lặng này, có thể nghe được tiếng những ý nghĩ anh xao động, nhưng không. Chỉ có trong bóng tối từ đâu đó, tôi mơ hồ nghe, rất khẽ, tiếng đập cánh của một con ngài bay đêm.